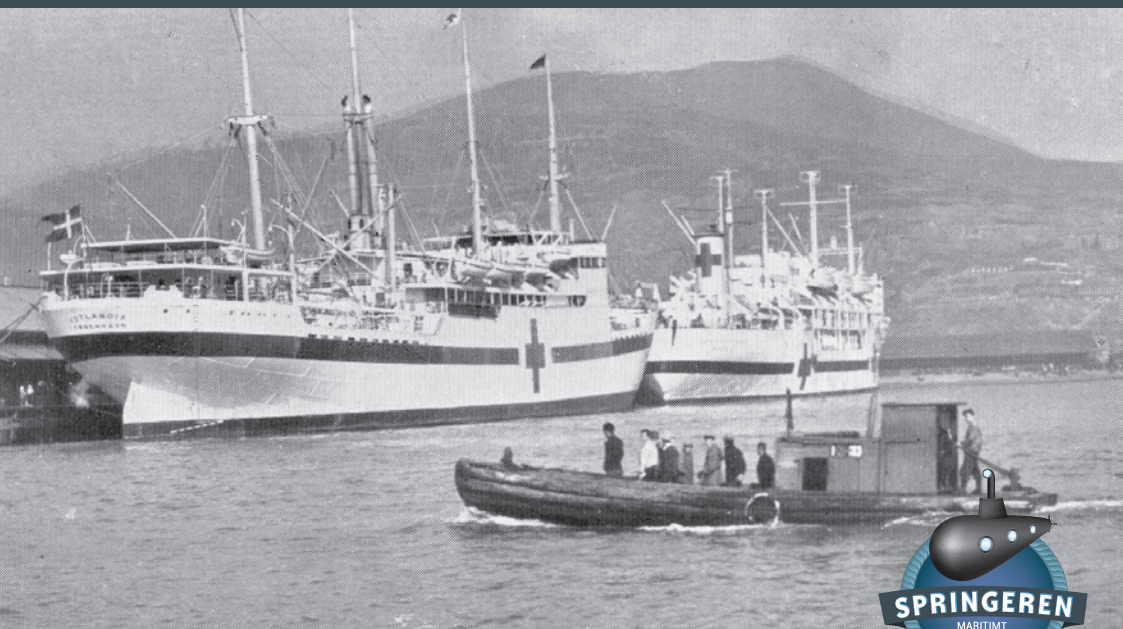

JUTLANDIA

SPRINGEREN – MARITIMT OPLEVELSESCENTER

Introduktion

Tak for dit besøg her på Springeren – Maritimt Oplevelsescenter. Blandt vore mange smukke skibsmodeller er modellen af Hospitalsskibet M/S Jutlandia et af vore klenodier.

Dette skib, der var et af mange stolte skibe i Det Østasiatiske Kompagnis store flåde af handelsskibe, har i den grad skrevet sig ind i verdenshistorien gennem i alt tre togter til Korea under den blodige konflikt i starten af 1950'erne.

Danske læger, sygeplejersker og søfolk ombord på Jutlandia ydede en enestående og markant humanitær indsats, hvor man tog imod hårdt sårende soldater fra de intense kampe.

Jutlandias indsats var af stor betydning. De to første togter, hvor skibet lå i havnebyen Pusan i det sydlige Korea, handlede mest om at modtage sårede soldater, behandle dem og at sejle dem hjem til Europa. Men personalet gik også i land og ydede hjælp og pleje til mange civile koreanere og især de mange børn, som var blevet forældreløse under kamphandlingerne. På skibets tredje togt lå Jutlandia helt oppe ved Incheon kun få kilometer fra

den fastfrosne front ved den 38. breddegrad. Skibet var nu blevet udstyret med et helikopterdæk, og her landede helikoptere ustandseligt med deres last af sårede soldater. Røde Kors flaget var ingen garanti for at undgå beskydning, og mørklægninger og luftalarmer hørte til dagens orden på skibet.

En særlig gruppe ombord var de mange danske sygeplejersker, som her mødte krigens gru på nærmeste hold. Ikke mindre end 101 sygeplejersker nåede at gøre tjeneste på skibet. En af disse var Ellen Kjølbjerg, som var med på alle tre togter. Hendes historie og oplevelser ombord står som en særlig historie undervejs i dette hæfte, fordi Springeren – Maritimt Oplevelsescenter fik doneret hendes dagbøger og personlige optegnelser af hendes efterkommere.

Har du lyst til at læse mere om Springeren – Maritimt Oplevelsescenter, så anbefaler vi vores jubilæumsbog "Da Springeren kom på land", som blev udgivet i anledning af vort 30-års jubilæum i 2022. Den kan købes i museumsbutikken eller på vores hjemmeside.

Rigtig god fornøjelse!

Tekst og forfatter:	Helge Søgaard, Springeren – Maritimt Oplevelsescenter
Fotos:	Springeren – Maritimt Oplevelsescenters arkiver
Layout:	Karen Kimmer Lemvig
Kilder:	Notater, artikler og arkivalier fra Springeren's arkiver

*Dette hæfte er produceret takket være støtte fra
Det Østasiatiske Kompagnis Almennyttige Fond.*

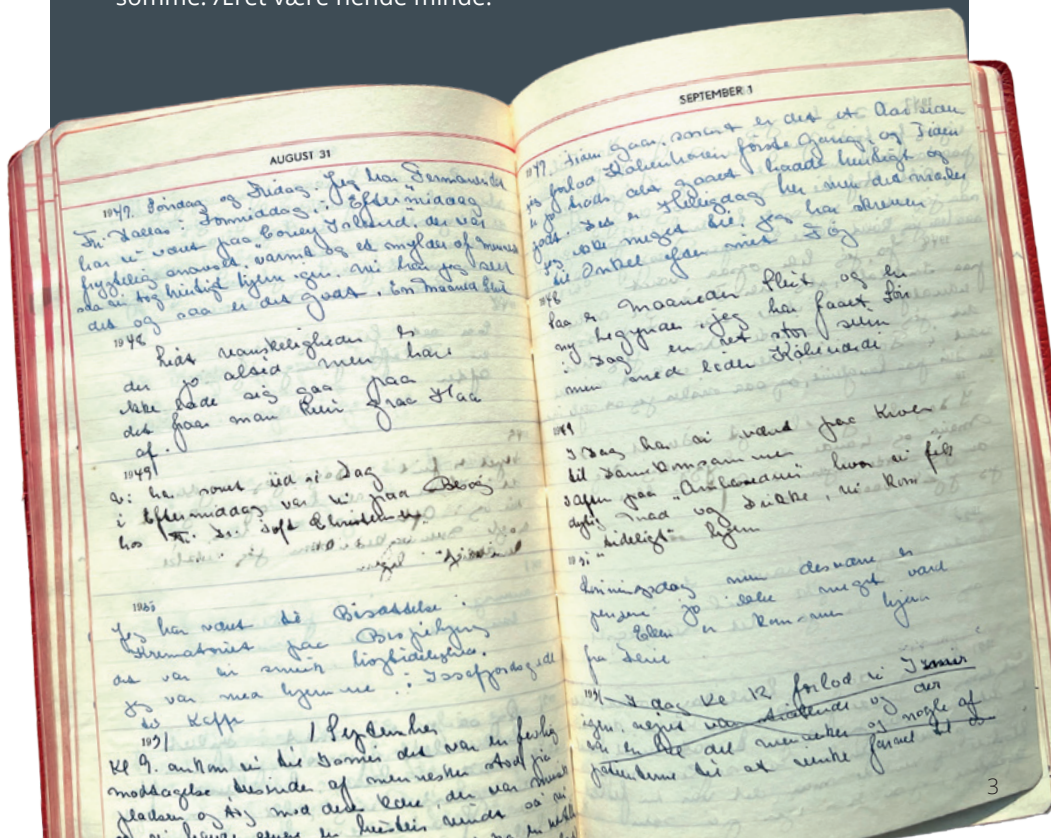

ELLEN MARGRETHE KJØLBY BLEV FØDT DEN 3. FEBRUAR 1914 I AARHUS

Hun uddannede sig til sygeplejerske og arbejdede på Kamilianerklinikken i Aalborg. Derfra til Hjørring Amtssygehus inden hun rejste til København for at arbejde på Ortopædisk Hospital. Men det blev også til flere arbejdsophold i udlandet blandt andet i Stockholm og på The Presbyterian Hospital i New York. Hjemme i Danmark igen havde Ellen Kjølbys stadig rejseysten i behold og søgte derfor job ombord på Jutlandia og fik det.

Inspireret af sin onkel, Christian Kilby, der boede i Utica udenfor New York i USA, skiftede hun på et tidspunkt sit efternavn ud med det mere internationalt klingende Kilby.

Udvalgte noter fra Ellen Kilbys dagbøger er indsat som direkte citater i dette hæfte. Det er tydeligt, at opgaverne i Korea har været voldsomme. Æret være hende minde.

Krigen der aldrig sluttede

I realiteten er der stadig krig i Korea. Våbenhvilen mellem Syd- og Nordkorea, som blev indgået den 27. juli 1953, er aldrig blevet fulgt op af en fredsaftale, selvom flere forsøg er gjort. På den måde står Koreakrigen, selvom den fandt sted langt borte fra Europa, stadig som et åbent sår efter Den kolde Krig.

Nordkoreas totalitære og formørkede regime, under den magtfulde Kim-familie, er stadig ved magten nu i tredje generation, mens det demokratiske og velfungerende Sydkorea buldrer derud af i en tigerøkonomi, som har bredt sig til hele verden med blandt andet navne som Samsung og Hyundai. Drevet af et myreflittigt koreansk folk der har rejst sig fra asken.

Koreahalvøens historie strækker sig tusinder af år tilbage med et stolt kulturfolk, der levede af naturressourcerne i det frugtbare land. Ledet af lokale koreanske kon-

ger og i nær samhørighed med og under overherredømme af naboer Kina. Men omkring begyndelsen af 1900-tallet skiftede magtbalancen til Japan, som underlagde sig Korea, fratog koreanerne deres sprog, jord og indflydelse på deres eget land. Da kejserdømmet Japan kapitulerede i 1945, delte USA og Sovjetunionen Korea imellem sig, ganske som man havde gjort i Europa med et Vest- og et Øst-tyskland. Skillelinjen blev den 38. breddegrad, og tusindvis af koreanere blev adskilt fra familier og venner på hver sin side af denne grænse.

Den 25. juni 1950 invaderede Nordkorea uden varsel Sydkorea. Vesten besluttede at komme Sydkorea til hjælp, men som en FN-aktion under det blå FN-flag og med helten fra Stillehavskrigen, den amerikanske general Douglas MacArthur, i spidsen.

Krigen bølgede frem og tilbage over den koreanske halvø i al sin gru. Først pressede en sejrrig MacArthur de koreanske styrker helt op til grænsen mod Kina, hvorefter Kina satte 300.000 kinesiske soldater ind. De pressede FN-styrkerne tilbage, og i januar 1951 faldt Seoul for anden gang, og der var kampe langt nede det sydlige Korea. General MacArthur blev afløst af generalløjtnant Mathew B. Ridgway, som i løbet af nogle måneder pressede nordkoreanerne og kineserne tilbage til den 38. breddegrad, hvor fronten frøs fast. Det blev til to års blodig stillingskrig i stil med rædslerne på Vestfronten under første verdenskrig, indtil man fik indgået våbenhvilen den 27. juli 1953.

Tilbage stod koreanerne med mere end tre millioner døde ud af en samlet befolkning på 23 millioner, og med hundredtusinder af familier splittet mellem nord og syd.

Kort før afrejsen fra København – første togt

19. januar 1951

Endelig fik vi uniformer, gasmasker og stålhjelme og de sidste indkøb klaret. Bare jeg har husket det hele. Var på båden til morgen, hvor jeg fik set på den, og møde dem jeg skal blive fortrolig med.

23. januar 1951

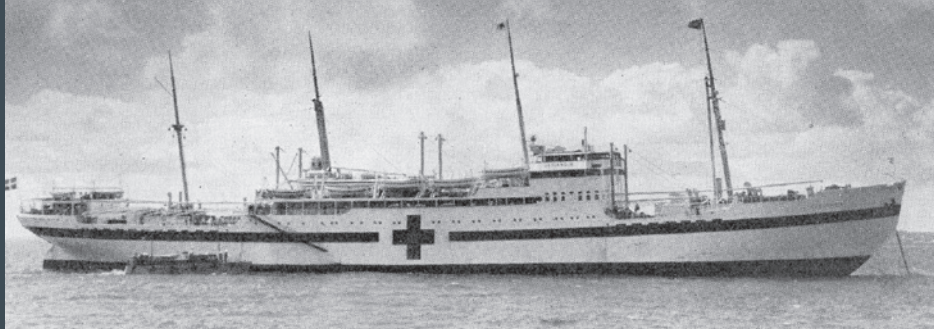
I går var vi i Holmens Kirke, og forinden havde vi travlt med at gøre klar til Kongens og Dronningens besøg. Og så skal vi afsted. Vi sejler kl. 11:45, og der er allerede tusindvis af mennesker på kajen. Vejret er koldt, og det sner lidt.

Inden Jutlandias afgang til Korea

HOLMENS KIRKE DEN 23. JANUAR 1951

Pusan, Syd Korea første togt

10. marts 1951

I dag kl. 9 lagde vi så til i Pusan. Solen skinnede og gjorde de grå bjerge smukke. Der var musik på kajen – navy og army. Præsident Syngmann Rhee og den amerikanske ambassadør kom ombord. Kl. 16 fik vi landlov, for at se, hvor trist og fattigt her er.

11. marts 1951

Søndag i dag og formiddagen var fuld af rygter om, at vi fik patienter i dag. Og kl. 14 var det rigtigt. Jeg fik først 16 patienter og derefter 26. Det var et virvar uden lige, og det syntes at være kaos, men alligevel gik det, og jeg var færdig til at gå i seng om natten kl. 2.

30. marts 1951

Masser af arbejde og en værre samling. De råber og skriger, og det hele er temmelig håbløst at holde styr på. I morgen skal vi evakuere mange af patienterne til et andet hospitalsskib, så vi slider brødt i det. Men det er vel også det, vi er kommet for.

Det danske FN-bidrag

Da krigen brød ud i Korea, opfordrede FN alle sine medlemslande til at sende soldater til Korea, hvilket 16 nationer gjorde. Selvom Danmark var en af de stiftende nationer af FN året før, udløste situationen en politisk og parlamentarisk linedans, fordi man frygtede en reaktion fra Sovjetunionen, såfremt Danmark sendte soldater til Korea. Det var trods alt kun fire år siden, at de sidste russere havde forladt Bornholm!

I stedet tilbød regeringen at sende medicin for 1,7 millioner kroner til FN-styrkerne, hvilket blandt andet fik avisen Information, til at håne regeringen for blot at ville sende en albyl-pille til den blodige konflikt på den anden side af jorden. FN afviste også blankt tilbuddet, og da Danmark derefter tilbød at sende Røde Kors personel, blev også dette mødt af larmende tavshed fra FN.

Røde Kors-lægen Karl Lehmann kom med løsningen på den diplomatiske krise. Et Røde Kors drevet hospitalsskib skulle være Danmarks bidrag, og det stillede FN tilfreds. Valget faldt på det ØK-ejede skib Jutlandia, som dermed kom til at sejle under hele tre flag: Dannebrog, det blå FN-flag og Røde Kors-flaget

JUTLANDIAS TRE TOGTER

Første togt varede fra 23. januar 1951 og til 15. september samme år. Skibet lå i Pusan i det sydlige Korea. Jutlandia returnerede til Rotterdam i Holland, hvor man gennemførte den første større udskiftning af hospitalspersonalet og skibsbesætningen.

Andet togt blev påbegyndt få dage senere, den 29. september 1951, og varede frem til 1. juli 1952. Her anløb Jutlandia København og fortsatte dagen efter til Nakskov for at få påmonteret et helikopterdæk agter. Også under andet togt lå Jutlandia i Pusan.

Tredje togt blev påbegyndt den 20. september 1952 og var både det længste og det farligste. Skibet lå nu oppe ved Incheon kun få kilometer fra fronten ved den 38. breddegrad. Jutlandia vendte hjem til København igen den 16. oktober 1953.

På sygetransporterne hjem til Europa afleverede Jutlandia soldater i Etiopien, Tyrkiet, Grækenland, Italien, Frankrig, Belgien, Holland og England. Mange af dem stærkt mærket af krigen i Korea.

Hjemme igen og afsejling fra Rotterdam andet togt

29. september 1951

Så er vi snart klar til at starte igen. Det blev ikke med den glæde, som jeg havde ventet af personlige grunde, men jeg må åbenbart ikke være for lykkelig.

Ellen Kilby til højre

Kai Hammerich

Ekspeditionschefen på Jutlandias togter hed Kai Hammerich, og han betragtede opgaven som et kald. En overbevisning som han delte med mange andre ombord. Sygeplejersker og læger ombord var drevet af deres kald indenfor læge- og sygeplejegerningen, og mange andre ombord så det som deres kald at værne om Vestens værdier og at dæmme op for aggressive kommunister, der havde invaderet et demokratisk og smukt land.

Kai Hammerich var vokset op i en konservativ og kristen officersfamilie. Det formede hans livssyn, og det blev yderligere forstærket, da han, som ung søofficer, med nød og næppe overlevede en eksplosionsulykke ombord på krydseren Gejser. Han blev gift ind i en velhavende socialdemokratisk familie, da han ægtede Valborg Hammerich, og Hammerich-hjemmet støttede mange sociale formål, og fostrede, i en stor børneflokk, blandt andet den kendte journalist Paul Hammerich og EU-parlamentarikeren Elsa Hammerich.

Så der var ingen tvivl i Kai Hammerichs sind, da han, under en audiens med Kong Frederik den 9., blev spurgt, om han havde mod på opgaven. Svaret lød: "... et nyt kald til nyt ansvar og nyt samarbejde".

Forinden opgaven som ekspeditionsleder på Jutlandia var gået en lang karriere som søofficer, aktiv modstandsmand under besættelsen sammen med sine sønner, hvoraf den ene mistede livet, senere direktør for Dansk Røde Kors i årene 1945-49, og præsident for samme i perioden 1946-1950.

Kai Hammerich stiftede efter Koreakrigen Dansk Koreansk Selskab.

Ekspeditionschef Kai Hammerich og Sydkoreas præsident Syngmann Rhee

Gode – og svære tider ombord

Efter afsejlingen fra Langelinie, hvor man sagde farvel til det vinkende København, begyndte hverdagen ombord. Alle sygeplejersker havde rang af løjtnanter, og det var aftalt i FN, at man brugte amerikanske distinktioner. Udnævnelsen til løjtnanter havde til formål at sætte en gradsforskel for sygeplejerskerne i forhold til de soldater, som de skulle behandle og pleje. Så var der ikke tvivl om, hvem der havde kommandoen i sygelukafet. Hertil kom en uniform, som skulle bæres til spisning, under landgang og ved officielle lejligheder. Til arbejdsbrug var de iklædt sygeplejetøj i form af blå sygehuskjole og hvidt forklæde. Med gradstegn som løjtnanter! Endvidere skulle de lære at stå på række og at gøre honnør for flaget, hvilket sikkert har været lidt uvant for plejepersonalet.

Arbejdet ombord, på den lange tur til Korea, bestod i klargøring og afprøvning af materiellet ombord – og rengøring af sygestuer og skibet. Det tekniske udstyr blev taget op fra lasten, pakket ud og klargjort i samarbejde med lægerne ombord, så operationsstuerne var klar. Hertil kom linned, forbindinger, medicin og meget andet, der også skulle være klar til brug.

Samt øvelser i redningsprocedurer i tilfælde af brand, forlis eller mand over

Afsejlingen fra København i januar 1951

Pusan, Syd Korea andet togt

16. november 1951

I dag ankom vi igen til Pusan. Jeg havde næppe ventet at se denne del af verden igen. Vi forankrede på reden, da her i forvejen er 2 hospitalsskibe, men efter sigende sejler de snart.

21. november 1951

En svær overraskelse i morges, idet vi havde fået 17 nye patienter ombord i nattens løb. En del af dem er meget dårlige, så det blev en både svær og lang dag.

24. december 1951

Så oprandt juleaftensdag. Vejret var solskin men meget koldt. Vi spiste julemiddag kl. 16:45, og så var vi igen på afdelingen hos patienterne, der var dårlige og svært tilredt, til langt ud på natten. Det var den triste juleaften, jeg nogensinde har oplevet.

11. februar 1952

Vi havde først en masse nye patienter. Mange børn som er forældreløse og syge. Jeg har det rigtigt skidt, og mit humør er helt nede. Jeg ved ikke hvordan, jeg skal få det op igen.

2. marts 1952

Der er dage, hvor man ønsker at man aldrig var bleven født, og det er en af dem. En meget trist dag - bliver det her aldrig anderledes.

bord. Samt et omfattende vaccinationsprogram mod koppper, tyfus, paratyfus, kolera, difteri, stivkrampe og pest. Noget der ikke gik stille af med datidens noget tykkere kanyler.

Varmen var til at tage og føle på, efterhånden som Jutlandia bevægede sig sydoover, og mange benyttede sig af muligheden for at sove oppe på det åbne dæk.

Ganske uhørt for den tid foreslog en af de medicinske professorer ombord, at alle skulle være du's med hinanden. Et tiltag der styrkede korpsånden og sammenholdet ombord, og det var der god brug for. Inden middagen var det almindeligt, at man mødtes i baren til en lille drink før middagen, og om aftenen var der organiseret hygge, spil og underholdning, ligesom feltpræsten ombord afholdt gudstjeneste i messen søndag formiddag.

På udturen anløb Jutlandia havne som Port Said, Columbo på Ceylon, Singapore og andre eksotiske steder, og der fik man landlov. Disse lidt ferieagtige oplevelser gik man dog stille med, da man jo var finansieret af statens midler. Men de

Ellen Kilby serverer aftensmad til de oppegående patienter

har helt givet været en adspredelse på den lange tur både ud til og hjem fra Korea.

Feriestemningen blev dog afbrudt på brutal vis, da Jutlandia anløb Yokosuka i Japan, som var basen før det sidste stræk til Korea. Her så man de mange hårdt sårede soldater på de amerikanske nødhospitaler, hvis forhåbninger om fremtiden var bristet, og her lærte man forskellen på fredskirurgi og krigskirurgi, idet sidstnævnte gik ud på behårdt at prioritere dem, der kunne komme tilbage til aktiv tjeneste ved fronten.

Og da man forlagde til Pusan i Korea, begyndte sårede soldater at komme ombord i mængder. Men også civile kom ombord og blev behandlet. Den første var faktisk en lille koreansk dreng, der, med hovedet fuld af granatsplinter, blev bragt ombord af læge og professor Eduard Busch, som straks opererede drengen. Det førte til mange flere børn og civile, som man tog ombord af åbenlyse humanitære årsager. En praksis som vakte en vis opstandelse hos FN-kommandoen, der mente, at skibet var forbeholdt kæmpende soldater. Men bakket op af det danske Udenrigsministerium og Dansk Røde Kors, fortsatte personalet på Jutlandia med dette humanitære arbejde, som i virkeligheden blot udnyttede ledig kapacitet på skibet og hos personalet, der i relation hertil lagde mange flere timer i arbejdet end det, som vagterne ombord krævede. Fordi de ganske enkelt var vidner til så megen nød og elendighed i det krigshærgede land, at det var svært at sidde stille og afvente den næste troppetransport af sårede soldater.

På vej hjem efter andet togt med sårede soldater

20. maj 1952

Kl. 14 sejlede vi til kaj i Izmir (Tyrkiet). Der var ikke stor modtagelse, og vi satte sårede tyrkiske soldater i land. Gad vide hvad der skal blive af dem.

Afsejling fra København – tredje togt

20. september 1952

Så sejlede vi igen. Kl. 16:30. Der var masser af mennesker på kajen. Vejret var koldt med tørvejr. Jeg talte i radioen, så har jeg også prøvet det.

Incheon – oppe ved fronten og 38. breddegrad – tredje togt

20. november 1952

Kl. 10 lå vi i Incheon bugten, og kl. 11 modtog vi de første patienter. Ca. halvdelen koreanere, ilde tilredt og forfrosne. Jeg fik 25 patienter, der skulle registreres og behandles. Der er trods alt en del at ordne.

29. november 1952

Fik en meget dårlig patient i dag. Ung mand svært tilskadekommet. Så ingen fritimer.

30. november 1952

Patienten døde i dag. Flere nye patienter kom i dag, alle hårdt såret, så der er travlhed, men så går tiden hurtigt.

2. december 1952

En travl dag. Det synes så meningsløst til tider at prøve på at få dem til at leve, når det synes at være bedre, hvis de ikke kom sig trods alle anstrengelser. Undskyld de er jo helt ødelagte. Nye patienter hele tiden, så meget travlt, men det går nok.

7. december 1952

En ny patient, meget ødelagt fra den anden side af fronten. Så har jeg oplevet det med at passe en kineser.

Krigens gru

Opankret i Incheon-bugten var man kun få kilometer fra den stivnede front ved den 38. breddegrad, hvor kampene var voldsomme.

Ofte fik soldaterne blodtransfusioner, allerede når de i helikoptere blev fløjet ud til Jutlandia, og alle havde påhæftet et kort med oplysning om skader og den givne førstehjælpsbehandling. Øjenvidneberetninger fortæller, at man modtog "sønderskudte drenge uden andet end et hundetegn om halsen". Indpakket i blodvædede soveposer, snavsede og chokerede og stadig med camouflagemalingen i ansigtet efter nattens patruljering ude i fjendeland. Mange led af psykiske traumer og flashbacks, især dem der havde været i nærkamp med bajonetter eller de bare næver, hvor kun den stærkeste overlevede. Blandt de sårede var der mange marineinfanterister fra US Marine Corps, de såkaldte læderhalse, som havde fået dette tilnavn på grund af de læderkraver, som de bar for netop at undgå at få halsen skåret over i nærkamp.

Koreanske soldater havde flere skudsår og lunge-skud end de amerikanske, fordi sidstnævnte bar skudsikre veste, og mange var underernæret og var ikke vaccineret mod tropesygdomme, tuberkulose og stivkrampe. Noget der betød, at de både måtte i kirurgisk og medicinsk behandling samtidig. Amputationer hørte til dagens orden på operationsstuerne, og hertil kom luftalarmer og mørklægning af skibet, hvilket var en reel udfordring, når der var operationer i gang. Dilemmaet var, at skibets kaptajn Christen Kondrup havde

bemyndigelsen til at sejle længere væk fra kysten af sikkerhedsmæssige årsager, men så kunne Jutlandia jo ikke nås med de små ambulancebåde, der også fragtede sårede soldater ud til skibet, hvilket var ekspeditionsleder Kai Hammerichs ansvarsområde. En potentiel konflikt som de begge håndterede på bedste vis. Kaptajn Kondrup forlod i øvrigt aldrig skibet under den sammenlagte 33 måneder lange ekspedition. Han ville være på sin post såfremt noget skete, og han var kendt for at sige, at "Jutlandia er et skib med et hospital ombord".

„Bliver jeg såret, så send mig til Jutlandia“
 Sådan skrev FN-soldater på en lap, de klisterede på deres identifikationsmærker, før de blev sendt i kamp i Korea

At Rens A. Sørensen

En FN-soldat, der blev såret i kamp i Korea, klisterede på sin identifikationsmærke, før han blev sendt i kamp i Korea.

Feltambulancer kunne ikke etableres

24. december 1952

Så blev det juleaften. Hundekoldt som sædvanligt. Vi havde en del patienter, som skulle evakueres, så hele aftenen gik med det.

25. januar 1953

Vi blev hentet af helikopter og fløjet til fronten for at hjælpe på et feltlazaret – skræmmende!

4. februar 1953

Travlhed overalt og så har vi det som regel godt. Men jeg vil alligevel hellere se færre sårede. Vi sender de fleste med Repose (Amerikansk hospitalsskib) til Japan, og på den måde aflastes vi en del. Det er sløjt med post, der har de nok glemt mig.

På vej hjem fra Incheon – lå herefter mange måneder i Tokyo som aflastning for militærhospital

21. februar 1953

I dag sejlede vi fra Incheon kl. 10. Vejret var strålende, men om natten gik skibets motor i stå. Det var uhyggeligt, men de fik det. Nu skal vi ligge i Japan.

29. august 1953

Forlod Tokyo i sjaskende regnvejr. Ingen afskedsmusik. Lå i Yokusuka for olie og vand. Trist afsejling

Hjemkomst til København efter tredje og sidste togt

16. oktober 1953

I dag kl. 11:30 rundede vi Kronborg, og kl. 13:45 lå vi ved Langelinie. Mange mennesker på kajen. Christensen hentede mig. Og så er vi hjemme, og tiden med Jutlandia er vel slut.

17. oktober 1953

Sov på skibet i nat og var der i formiddags, men alt var så forvirret, så det var slet ikke hyggeligt mere. Sagde farvel til Skipper.

Efterspil

På den sidste tur hjemover var Jutlandia fyldt med soldater, der skulle hjem til Europa. De fleste var frigivne krigsfanger, især mange tyrkiske soldater, som var hårdt medtagne efter krigen og tiden som krigsfanger. Men også andre svært sårede og invaliderede soldater som nu endelig skulle hjem efter de traumatiske oplevelser. I alt tog man mere end 200 soldater ombord inden hjemrejsen.

På vej hjem var det hårdt at skulle aflevere de sårede og invaliderede soldater, velvidende at eksempelvis mange af de tyrkiske soldater ikke havde et socialt sikkerhedsnet at komme hjem til.

Men hjem kom man, og på en stille diset oktoberdag kastede Jutlandia fortøjningstrossen på Langelinie i København. På kajen ventede 10.000 jublende mennesker med blomster, flag og velkomstbannere. Selv Livgardens orkester var udkommanderet og spillede blandt andet Drachmanns "Du danske mand af al din magt", og ved mikrofonen stod den nyudnævnte udenrigsminister H. C. Hansen klar med sin velkomsttale. Han lovpriste indsatsen og de mange ofre, som krigen havde kostet. Samt at Jutlandia, med Danmark som søfartsnation og som et land med stolte humanitære traditioner, havde været et naturligt bidrag til FN-missionen. Glemte var den politiske tøven og udsendelsen af en albyl tre år tidligere.

Kommandør Kai Hammerich afsluttede talerækken ved ærefuldt at tilbagegive hospitalsskibet Jutlandia til regeringen med taknemmelighed over, at man, efter 33 måneders tjeneste i krigszonen, ikke havde mistet nogen af de ombordvæ-

rende. Hvorefter han med ordene: "Klar overalt – hal ned" lod FN's flag stryge over Jutlandia.

Undervejs var kærligheden spiret ombord trods krigens rædsler. Flere af de ombordværende sygeplejersker og sygepassere fandt deres livsledsager blandt besætningsmedlemmer, læger eller endda over kontinenterne, da én blev gift med en koreansk læge, der også var ombord, og et par stykker med amerikanske officerer, de havde mødt i Korea.

Jutlandia og indsatsen i Korea forsvandt i glemmebogen. Nye kriser voksede frem i Ungarn og på Cuba. Berlinmuren blev bygget, og Vietnamkrigens rædsler gled over de mange fjernsynsskærme, der nu stod i folks stuer hjemme i det fredelige lille Danmark.

På Langelinie står et lille mindesmærke i form af en sten doneret af koreanske veteraner, og der har fra tid til anden været kransenedlæggelse og overrækkelse af mindeplaketter i forbindelse med officielle besøg fra Sydkorea. Men hele ånden, og især kaldet bag den fantastiske mission med Jutlandia, blev først for alvor kendt blandt nutidens danskere, da nationalskjalden Kim Larsen i 1986 udgav sangen om Jutlandia – det flydende hospital.

Jutlandia blev afrigget som hospitalsskib og indgik i normal fart som kombineret fragt og passagerskib for ØK. I 1960 stillede ØK Jutlandia til disposition for det thailandske kongepar kong Bhumibol og dronning Sirikit, som skulle på officielt besøg i Skandinavien. Og tre år senere var det Jutlandia, der sejlede den daværende kronprinsesse Margrethe på hendes officielle besøg i det fjerne Østen.

Skibet anløb København for sidste gang i december 1964, hvorefter det sejlede til Bilbao i Spanien for at blive ophugget.

*De ombordværende sygeplejersker modtog
Kong Frederiks den 9. mindemedalje*

Efterskrift

31. december 1953

Sidste år ønskede jeg, at det nye år ville blive meget bedre og bringe mig mere lykke, men ønsket gik ikke i opfyldelse. Men det skal ikke afholde mig fra igen at ønske det nye år må bringe lykkelige dage og håb om, at vi kan finde en mening med det hele.

Fakta:

Bygget på Nakskov Skibsværft og leveret til ØK i 1934.

Tonnage 8.456 Brt.

Længde 132 meter, bredde 18 meter og dybgang 10,6 meter.

Marchfart 15 knob, drevet af 2 stk. B&W 5 cylinder dieselmotorer og dobbeltskrue.

Behandlede som hospitalsskib 4.981 allierede soldater fra 24 nationer og mere end 6.000 civile koreanere.

En flot model af Jutlandia kan se på Springerens – Maritimt Oplevelsescenter. Bygget og doneret af Bjarne Døssing, Sunds.

Dette hæfte er produceret takket være støtte fra:

**DET ØSTASIATISKE
KOMPAGNIS
ALMENNYTTIGE FOND**

